

branĉeton. Kio okazas? Kie estas la aliaj?

Finfine, granda bruoj de tretego anoncis la revenon de Hagrid. Malfid, Nevil, kaj Faŭko estis kun li. La kolero de Hagrid fumis. Efektive, Malfid estis ŝtelirante malantaŭ Nevil, kaj ekkaptis lin por ŝerco. Nevil panikis kaj sendis alte la fajrerojn.

“Ni b’zonas grandan bonsorton por kapti ĵon nun, post la bruego, kiun v’ ambaŭ far’s. Bone, ni ŝanĝes la grupojn – Nevil, vi restos kun mi kaj ‘Ermiona, ‘Ari v’ iros kun Faŭko kaj tiu idjoto. Pardonu,” Hagrid almetis flustre al Hari, “sed li malpli f’cile timigos vin, kaj ni b’zones finigi l’ aferon.”

Do Hari ekis kontraŭ la koro de la arbaro kun Malfid kaj Faŭko. Ili marŝis dum preskaŭ duona horo, pli kaj pli profunde en la arbaron, ĝis la pado fariĝis preskaŭ nesekvebla pro tio, ke la arboj estis tiel densaj. Sajnis al Hari, ke la sango fariĝis pli multa. Ŝprucaĵoj estis sur la radikoj de arbo, kvazaŭ la kompatinda estulo estis draŝinta sin pro doloro proksime. Hari ekvidis placon antaŭe, tra la tordaj branĉoj de antikva kverko.

“Rigardu –“ li murmuris, levante sian brakon por haltigi Malfid.

Io helblanka glimbrilis sur la tero. Ili rampis antaŭen.

Vere estis la unikorno, kaj ĝi estis morta. Hari neniam vidis ion tiel bela kaj malĝoja. La longaj sveltaj kruroj etendis je strangaj anguloj kie ĝi estis falinta, kaj la kolhararo sterniĝis perloblanke sur la malhelaj folioj.

Hari estis farinta paŝon kontraŭ ĝi, kiam sono de rampado plenhaltigis lin. Arbusto ĉe la rando de la placo tremetis...tiam el la ombroj figuro en kapuĉa mantelo rampis trans la teron kiel ŝtelĉasanta besto. Hari, Malfid, kaj Faŭko staris kvazaŭ ŝtonigitaj. La vualata figuro atingis la unikornon, mallevis sian kapon sur la vundo ĉe la flanko de la animalo, kaj komencis trinki la sangon.

“AAAAAIIII!”

Malfid elĵetis teruran ŝrikon kaj fuĝis – kiel ankaŭ Faŭko. La enkapuĉa kapo leviĝis kaj rigardis rekte al Hari – gutis unikorna sango de lia mentono. La figuro stariĝis kaj venis rapide kontraŭ Hari – kiu ne povis moviĝi pro timo.

Tiam doloro kiel li neniam sentis antaŭe traboris lian kapon; estis kvazaŭ lia cikatro brulis. Duonblinda, li ŝanceliĝis malantaŭen. Li aŭdis galopantajn hufojn malantaŭ si, kaj io saltis glise super Hari, sturmante la figuron.

La doloro tiel ardis, ke li falis sur la genuojn. Ĝi daŭris unu aŭ du minutojn antaŭ ol forpasi. Kiam li rigardis supren, la figuro estis for. Centaŭro staris super li, ne Ruan aŭ Pereoj; tiu aspektis pli june; li havis helblondajn kapharojn kaj kremkoloran korpon.